

A mérést különösen megnehezítette két körülmény. Az egyik a buborékok kicsi mérete, ami nagy szórásra és pontatlan eredményekre vezetett. Ezt különböző módon igyekeztek a megoldók áthidalni. A legjobb eredményt úgy kaphatjuk, ha átvilágítással vagy kivetítéssel ernyőn olvassuk le az adatokat (így járt el pl. *Puhl Ferenc*). A mérés során adódó másik probléma az, hogy a buborékok közül néhány a mérés időtartama alatt felszáll (pl. *Kóczán György*). Mindkét nehézség kiküszöbölhető, ha alkalmasan felnagyított fénykép felvételen tanulmányozzuk, illetve mérjük a buborékok adatait, de sajnos ilyen jellegű dolgozat nem érkezett.

Tulajdonképpen egyértelmű kapcsolatot a buborékok átlagos mérete és elhelyezkedése között nem sikerült megállapítani. Az edény aljához közeledve csaknem mindenki egyre kisebb átmérőt mért, az átmérők közel lineárisan csökkennek. Ezek a megoldók a hidrosztatikai nyomás növekedésére hivatkoztak (pl. *Tóth Péter*). Volt, aki az edény közepénél találta meg a minimális átmérőt (pl. *Wekszi Mária*).

Érdekes – de a pontatlanságtól szintén nem mentes – eljárást használt *Pack Henriette*. A kiválasztott szinten (h) megszámolta a buborékok számát (n). A pohár területét elosztotta a buborékszámmal, és ezt az értéket tekintette átlagos átmérőnek (d). Eredménye megközelítőleg $d = \frac{\text{const}}{h}$ függvénykapcsolatot mutat.